

מאורות אל העב

ד טבת תרל"ג | 03/01/1873

החר"ף (פטירת רבי יהושע יצחק שפירא)

"מעשה ברבי אייזל חר"ף...". בפולקלור היהודי של מזרח אירופה במאה התשע העשרה ובראשית המאה העשרים, היה פתיח זה נפוץ ביותר ושימש רבנים, עיתונאים, סאטיריקנים וסתם יהודים שהעדיפו להפיג את מצוקות החיים בדברי שינון וחיידוד שהעלו חיוך על שפתיהם של שומעיהם. רבי יהושע יצחק שפירא, שכונה "רבי אייזל חר"ף", נולד בשנת 1801. הוא נודע כעילוי מגיל צעיר, ושימש כראש ישיבה וכרב בכמה עיירות, בראש העיר סלונים שבפולין. מלבד גדולתו בתורה, יכולות השקידה והריכוז שלו, כישוריו הדרשניים והספרים הרבים שהוציא בכל תחומי התורה וההלכה, נודע רבי אייזל בלשונו החרפה והמחודדת. כל חלקי החברה היהודית "זכו" ונהנו לטעום משבט לשונו. בלשונו החדה הצליף בחיבה ברבנים וברופאים המתנשאים על הציבור, בעשירים קמצנים ורודפי כבוד, בחלק ממנהגי "החסידיים" שהיו לזרא בעיניו (אף על פי שבעצמו הגיע מבית חסידי), בבורותם של עמי הארצות, בלמדנים שאינם יודעים מה הם שָׁחים וכמובן בפרנסי הציבור, שלעיתים עשו לביתם, ובשלטונות הנוכריים שהכבידו ידם שוב ושוב על יהודי האזור. בד' טבת תרל"ג (3.1.1873) נפטר רבי אייזל חר"ף ונקבר בסלונים, כאשר אמרותיו וחיידודיו ליוו את החברה היהודית עוד שנים ארוכות.

דפי הגמרא. מרכז עיסוקו של "החר"ף" מאת Multiple rabbis -ויקפדיה, נחלת הכלל,

